

være paa Benene paa den Tid af Døgnet. Dette er et Forhold, i Anledning af hvilket jeg meget vil bede den ærede Krigsminister, som jeg ved interesserer sig levende for, at alt kan være i bedste Orden, om at træffe Foranstaltninger til, at sligt ikke gentages. Hvorvidt det er rigtigt, at Befalingsmænd i større eller mindre Udstrækning modtage Indbydelse til større Festligheder, skal jeg ikke udtale mig om, det maa Krigsbestyrelsen se paa, som den tror det rigtigst. Men hvad jeg mener at være berettiget til at udtale mig om her, er, at der her ikke er blevet vist de Borgere, som gerne ville vise deres oprigtige Interesse for Hærens Elementer, baade menige og Officerer, det Hensyn, der bør vises dem. Jeg siger dette i Forbindelse med, hvad jeg har sagt, fordi jeg er forvisset om, at det er med fuld Ret, at der i Anledning af Befolkningens Optræden over for Hæren under Kantonnementsøvelserne er udtalt, at man har befundet sig „blandt en Befolkning, der alle Vegne med den største Hjertelighed, Venlighed og mageløs Gæstfrihed lettede disse ofte anstrengende Dages Byrder.“

Jeg gaar dernæst over til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede Ordfører for Flertallet her i Salen udtalte. Skønt jeg maa indrømme, at de Udtalelser, der faldt fra ham, vare saa direkte henvendte til den højtærede Konseilspræsident, at det selvfølgelig langt mere maa være hans Sag at besvare dem end min, kan jeg dog ikke undlade at fremkomme med et Par Bemærkninger i den Anledning. Først maa jeg da sige, hvad der allerede er gjort opmærksom paa af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen), at den Anvendelse af omtrent 1/4 Million Kr., der skete forrige Sommer, skete ikke til provisoriske Foranstaltninger i Lighed med de provisoriske Foranstaltninger, vi kende fra for nogle Aar tilbage. Dernæst maa jeg fremhæve, at jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at gaa den Vej, som den ærede Ordfører paa Flertallets Vegne anviste os. Og jeg tvivler saa meget mere om dette, som det Flertal, hvortil han hører, jo bestandig lægger for Dagen, hvorledes det opfatter Stillingen til en Mængde militære Bevillinger. De nægte Ting, hvis Berettigelse er utvivlsom, og igennem Blade og paa anden Maade fremhæve de, at den Vej, der skal gaas, er — ja Udtrykket kan være forskelligt, men det Navn er brugt —: *Udsulningsvejen*. Det vil altsaa sige, at man skal nægte paa Finansloven Bevillin-

ger, uanset om det, der nægtes, er berettiget eller ikke. Naar man f. Eks. nægter Bevillingen til Ammunitionsforsyning, saa at denne tvinges ned under det, som absolut maa anses for at være det normale, nærer jeg en stærk Tvivl om, hvorvidt det er en rigtig Fremgangsmaade fra de Herrens Side, men det maa de foreløbig om.

Fra den ærede Ordførers Side faldt der ogsaa forskellige andre Udtalelser. Han fremdrog saaledes som sit Ønske, at vi snart maatte blive bekendte dels med Kommissionsbetænkningen om yderligere eventuelle Jærnbaneanlæg i Jylland, og dels med Betænkningen fra den Kommission, som sidder i Anledning af Spørgsmaalet om yderligere Havneanlæg her i Landet. Det skal nu være langt fra mig at udtale mig mod en yderligere Forsyning af Landets forskellige Dele med Jærnbaner, og da især det midterste Jylland, lige saa lidt som jeg skal udtale mig imod den yderligere Udvikling af Havneanlæg. Jeg vil om disse Spørgsmaal kun sige, at jeg i nogle Aar har haft den Opfattelse, at vi have taget for rask fat med Gennemførelsen af den Jærnbanelov, som blev vedtaget ved det saakaldte politiske Forlig i 1894. Den raske Fremgang, de stærke Fordringer, der stilles til Statskassen og til de arbejdende Kræfter saa vel som til de ledende Kræfter her i Landet, have haft til Følge, at medens vi maaske vare for lidt paa Færde i Aarene umiddelbart forud, ere vi nu komne til at gaa for vidt og stiller, som jeg siger, i Løbet af et kort Tidsrum for store Fordringer, saa vel i finansiel Henseende som i Retning af Benyttelsen af den Arbejdskraft, der findes her i Landet, og det har paa mere end en Maade indvirket paa de lidt urolige Arbejdsforhold, vi i den senere Tid have haft her i Landet. Jeg vil derfor udtale den Opfattelse, at for saa vidt vi herefter beslutte os til at gaa videre i Retning af saadanne Anlæg, det da maa ske med noget mere Langsomhed, saa at de Arbejder, der bliver Tale om at udføre, kunne komme til at staa i et mere passende Forhold til den Kraft, der er til Stede her i Landet. Vi kunne ellers risikere, at vi alt for let naa det Tidspunkt, da vi ikke have Arbejde nok til den Kraft, der er til Stede, og det kan blive en Situation, der kan medføre endogsaa meget væsentlige Vanskeligheder. Jeg mener heller ikke, det hæster saa meget stærkt med disse forskellige Anlæg, om end jeg erkender, at vi meget vel kunne forberede Bygningen af de jydskke Anlæg. Til Jærnbaneanlæg og Anskaffelser